مفهوم عبادت در اسلام

الحمد لله فاطر السموات والأرض و غافر الذنب وقابل التوب شديد العقاب و ذي الطول لا إله إلا هو إليه المصير و وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له خلق فسوى و وقدر فهدى و وأخرج المرعى و فجعله غثاءً أحوى و وأشهد أن محمداً عبده ورسوله أرسله إلى جميع الثقلين الإنس والجن بشيراً ونذيراً و وداعياً إلى الله بإذنه وسراجاً منيراً و أقام الله به الحُجَّة و وأوضح الطريق و فصلوات الله وسلامة عليه وعلى آله وأصحابه وخلفائه الأربعة: أبي بكر وعمر وعثمان وعلي و وعلى سائر أصحابه الأخيار النجباء الأطهار. أما بعد: الله متعال مى فرمايد: (وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ١٦ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهْوًا لَاتَّخَذْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ١٧) [الأنبياء: ١٦ - ١٧]

«و آسمان وزمين وآنچه در ميان آندوست و به بازيچه نيافريديم و اگر (بر فرض) می‌خواستيم كه سرگرمی‌ای برگزينيم حتماً آن را از نزد خود بر می‌گزيديم و اگر (اين كار را) انجام می‌داديم.»

مسلمانان! در اين آيات كريمه اشاره شده كه بازی وبيهوده‌گری با ساحت اقدس الهی سازگار نيست واگر بر فرض محال او سرگرمی می‌خواست اين بازيچه‌ها متناسب مقام او نبود. آری اگر مجموعه هستی را همراه با مبدأ ومنتهای آن در نظر بگيريم و جهان پويا وهدفدار است كه براساس حق وهمراه حق ودارای هدف ثابت بوده وفرجام آن پيروزی حق است. بنابراين آفريننده جهان هستی در پی كار مهمی بوده است. وجهان را آفريده است تا موجودی شريف وبا كرامت همچون انسان در آن پرورش يابد وراه كمال وسعادت را بپويد وحق را بر باطل پيروز گرداند واوتعالی را به تنهايی بپرستد. الله متعال می فرمايد: (وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ٥٦) [الذاريات: ٥٦]